

Zapeljal si me, Gospod

Kdo? Kam? Gospod Bog vendar, ki je pred približno 12 leti zadel v srce tudi mene (takrat sem štela rosnih 15 let). Kako? V na zunaj zelo tihem dejanju, ker Gospod ni v viharju (prim. 1Kr 19,11), a obenem močno glasnem v moji notranjosti. Nekega dne se prebudim v sobi samostana sester HMP, kjer sem sodelovala na gospodinjskem tečaju, in ob pesmi O Srce Božje, slišim Tvoj glas, ki je prihajala iz kapele pod mojo sobo, se v meni zgane: 'Barbara, zakaj ne bi tudi ti postala ena izmed teh sester?' Za hip se zdrznem in v sebi takoj odreagiram: 'O to pa že ne, ena izmed teh nun!'

Od tistega Božjega klica je preteklo že precej vode in Gospod me ni pustil na cedilu. Ravno obratno: s svojo zvestobo in neomajno ljubeznijo me je osvojil: *Zapeljal si me, GOSPOD, in dal sem se zapeljati* (Jer 20,7). Tako sem se končno odločila slediti Mu поблиže in znova prestopila prag tistega samostana ...

In kaj je bilo tako čarobnega v Gospodovem klicu, da se mi je zaradi njega življenje zasukalo za 180 stopinj? Gotovo je bilo to najprej spoznanje, da obstaja Nekdo po imenu Gospod Bog, ki me neizmerno ljubi in mi želi le to, da bi bila v življenju srečna in zadovoljna. Nadalje sem prišla do spoznanja, da brez odpovedi lastnim življenjskim načrtom skupaj z Božjim načrtovalcem pač ne gre. In prav ta žrtvica Zanj me je osvobodila marsičesa, najprej pa miselnosti, da je Bog le tisti, ki nekaj zahteva ter deluje po človeški logiki *daj-dam*. V meni se je vse bolj izklesovala podoba Dobrega Pastirja ter Ženina, za katerega je vredno darovati vse - tudi odpoved karieri ter lastni družini. Nemogoče? Mnogi ljudje so bili v to prepričani, meni pa glas vesti ni dal miru. Znova sem postavila na tehtnico svoje življenje z vidika tostranskosti in večnosti, t. j. s tistega vidika, s katerega bom polneje ljubila sebe, bližnjega in seveda Boga. Vest mi je spregovorila; vame sta se naselila svoboda in mir ob Jezusovih besedah *Jaz sem pot, resnica in življenje* (Jn 14,6). In ko sem Ga, kot nekoč Pilat, vprašala *Kaj je resnica?*, je sledil Njegov odgovor *Pridi in poglej!* Le ko se odpraviš na pot konkretne izkušnje življenja s sestrami, lahko začutiš globino Njegove ponudbe ter ljubezni. Brez začete poti pa se niti nadaljevati ne more. Naj še povem, da mi Gospod ob začetnem klicu ni takoj obljubil nebes, mi je pa obljubil nekaj veliko dragocenejšega, kar me lahko skupaj z drugimi pripelje vanje: *Z večno ljubeznijo te ljubim, zato ti tako dolgo izkazujem dobroto* (Jer 31,3). Ob tem mi je dal zgled, spodbudo ter pomoč svoje matere Marije, ki se je prva v polnosti odrekla lastni volji in sledila Božji.

Sem pripravljena torej sprejeti Njegov izziv in ljubiti svet, mlade z ljubeznijo križa, ki gre PREKO smrti? Si nanj pripravljen tudi ti - danes, vsak dan znova?!

s. Barbara P.

Bog me ima rad

Ko danes razmišljam o poklicu, ki mi je dan, se ne neham zahvaljevati Bogu za njegovo ljubezen, s katero se je ozrl name, me vzljubil in me poklical naj mu sledim pobližje. Bila sem v 7. razredu, ko sem na duhovnih vajah v pripravi na sveto birmo prvič začutila, kako neizmerno me ima Bog rad.

Zelo močno me je nagovoril svetopisemski odlomek o Usmiljenjem Očetu (Lk 15,11-24), ki z odprtimi rokami sprejme nazaj mlajšega sina, po tem, ko je z razuzdanim življenjem zapravil vse, kar je imel. Kot ta sin, sem tudi sama preko zakramenta svete spovedi zelo močno okusila, da me ima Gospod, kljub moji grešnosti, neizmerno rad. In sem si rekla: »Tudi jaz bi ga želela imeti tako rada!« Takrat sem tudi prvič pomislila, da bi postala redovnica. Skozi tedne in tedne po vrnitvi domov, kar nisem mogla pozabiti tega srečanja z Gospodom. Ostajalo je globoko zapisano v mojem spominu in v srcu. Ko sem razmišljala o tem, sem spraševala: »Gospod, kam pa naj grem?« Vse, kar sem vedela, je to, da imam rada Jezusa in da sem rada z in med mladimi. Ker sem do takrat poznala le uršulinke, sem najprej razmišljala, da bi vstopila k njim. A ko sem se na postnih duhovnih vajah v Želimpljem srečala s salezijanci in kasneje s sestrami hčerami Marije Pomočnice, sem začutila, da me Gospod želi imeti prav tu. Konec srednje šole sem želela vstopiti, pa zaradi zdravja nisem mogla. »Če je temu tako«, sem si rekla, »sama ne bi bila, torej je moje poslanstvo, da si ustvarim družino.«

Dokončala sem petletno srednjo šolo, se vpisala na Fakulteto za socialno delo, ostala zavzeta animatorka v župniji, pri sestrah HMP ... in v tem obdobju spoznala tudi fanta. Ob vsakem srečanju sva skupaj molila, razmišljala, se pogovarjala in si v odnosu puščala predvsem veliko svobode. Nekega dne pa mi je po telefonu dejal: »Martina, nekaj ti moram povedati.« Ko sva se srečala, mi je dejal, da razmišlja o tem, da bi postal duhovnik. Spominjam se, da sem mu ob tem rekla: »Glej, če Gospod to želi od tebe, pojdi in naj te spremlja Njegov blagoslov!« Sama pa sem se doma znova začela spraševati: »Gospod, in kaj želiš od mene? Je res, da želiš, da bi bila žena, mami?« S pomočjo duhovnega voditelja sem se znova začela spominjati in okušati veselje, ki sem ga doživela ob srečanju z Gospodom že v 7. razredu. Znova me je napolnila želja, da bi postala redovnica. V sebi sem se borila med »da« in »ne«, dokler ni zmagal Gospodov glas. Na jesen 2001 sem se napotila k sestram na Rakovnik in že med zaključevanjem študija vstopila v skupnost na Bledu. Mnogi so me spraševali: »Zakaj si izbrala redovno življenje?« Moj preprost odgovor je; ker želim biti srečna; ker sem našla ženina Jezusa, ki me ima neizmerno rad in jaz Njega in ker želim, da bi mnogi mladi srečali Jezusa.

s. Martina G.

Midva z Bogom

Rodila sem se na praznik svetih apostolov Petra in Pavla leta 1981 v neverni družini. Krščena sem bila mesec dni kasneje na željo babice. Doma se nikoli nismo pogovarjali o Bogu, moj oče ni krščen, mami pa je po birmi nehala hoditi v cerkev. Bila sta samo civilno poročena, nikoli nismo šli v cerkev in tudi cerkvenih praznikov nismo praznovali, niti božiča in velike noči ne. Imeli pa smo se zelo radi in starša sta mene in mojega dve leti mlajšega brata vzgajala za vrednote.

V mesecu maju, ko še nisem dopolnila 9 let, sem na poti iz šole domov srečala Boga. Tri sošolke smo šle skupaj. Moji prijateljici sta se pogovarjali, če se bosta zvečer srečali pri šmarnicah. Jaz sem na vsak način hotela vedeti, kaj so to šmarnice. Pa mi nista hoteli povedati. „To ni zate,“ sta mi odgovorili. Ker sem le vztrajala, je ena od njiju razložila: „To je v cerkvi, ko klečimo in molimo.“ Takrat sem Ga prvič srečala.

V prihodnjem šolskem letu sem začela hoditi k verouku in se pripravila na prvo spoved in obhajilo. Bila sem vedno bolj aktivna v župniji, pela sem v pevskih zborih, ko sem bila starejša, sem jih tudi spremljala na orgle in v študentskih letih prevzela vodenje otroškega in dekleškega zbora. Zelo rada sem hodila k maši. V sedmem ali osmem razredu sem odkrila, da je maša tudi med tednom in da je maša tudi zjutraj, tako da sem šla vsak dan pred šolo, kadar pa sem imela zvečer verouk ali pevske vaje in ob nedeljah, ko sem dopoldne sodelovala z otroškim, zvečer pa z mladinskim zborom, pa tudi dvakrat. Življenje v župniji me je zelo oblikovalo in dalo prostor Svetemu Duhu, da je lahko deloval.

Na duhovni poklic sem prvič pomislila ob koncu poletnih počitnic pred 2. letnikom gimnazije. Po spovedi sem odprla molitvenik na strani z molitvijo za duhovne poklice. Kar sapo mi je zaprlo. Rekla sem Gospodu: „A Ti misliš, da bi jaz to?“ In potem sem kar sama odgovorila: „No, če Ti tako misliš, potem pa prav!“ Bila pa sem tako plašna, da o tem nisem upala z nikomer govoriti, niti svojemu spovedniku nisem nič povedala. Pol leta kasneje sem začela hoditi s fantom. Bila sva skupaj tri leta in pol in sva se resno pripravljala na poroko. Ob tem pa sva vedno bolj odkrivala, da ni najin poklic, da bi se poročila. Ko sva se razšla, sem čez nekaj časa spet začela razmišljati o duhovnem poklicu. Takrat pa sem imela ta blagoslov, da sem imela prijatelja diakona in nato duhovnika, ki sem mu zaupala to svojo misel. Z njegovo pomočjo in v skupini Samuel sem iskala, kako uresničiti svoj poklic.

Prišla sem v stik s hčerami Marije Pomočnice. Nagovarjala me je salezijanska karizma in močno sem čutila v sebi ta dar Svetega Duha, čeprav izhajam iz frančiškanske župnije. Prepoznala pa sem ga ob branju življenjepisa sv. Dominika Savia in sv. Janeza Boska, ko mi je bilo kakšnih 11 ali 12 let. Dve leti sem bila animatorka, potem pa sem prosila, da bi smela tudi jaz postati HMP. Po treh letih aspirandata in postulata v Ljubljani sem odšla za dve leti v noviciat v Rim, potem pa se vrnila v Slovenijo in izpovedala prve zaobljube.

Bogu sem neizmerno hvaležna za dar življenja in poklica in Ga na moč občudujem, ko gledam pot, po kateri me je vodil, me vzgajal in mi dal v spremstvo osebe, ki so mi pomagale, da postajam vedno bolj taka, kot si me je On zamislil.

s. Katja B.

Darovano življenje

Pred časom mi je mlado dekle napisala pismo o svojem iskanju življenjske poti. Takole pravi: *»Darilo. Življenje kot darilo? Večkrat razmišljam o tem, da je življenje zares darilo. Da ni tako samoumevno, da živim, sem tu, točno v tem času in na tem mestu. Lahko se zgodi, da svojega življenja občasno ne jemljem dovolj resno, zanj nisem dovolj hvaležna. A vendar izkušam, da pravo polnost življenja dobi, ko je darovano. In vsak daruje svoje življenje na svoj način, v svoji poklicnosti. To izkušam tudi sama, ko svoj čas podarjam drugim, naj bo to kot animatorka v oratoriju, mentorica drugim študentom na faksu ali preprosto, ko prisluhnem nekemu, ki potrebuje pogovor.*

Pa vi, s. Metka? Kako ste prepoznali, da je za vas prav redovno življenje tisto ta pravo?» je zaključila s svojim pisanjem.

Za odgovor se vrnem kar precej nazaj v svoje otroštvo, v manjšo vas, kjer je poleti dišalo po sveže pokošenem senu, kjer so bili na travnikih ujeti črički in spuščali svoje glasove ter je sonce toplo pripekalo in tako zrelo vsejana žita. Takrat še nisem vedela, da mora vsako seme v zemlji umreti, da potem iz njega vzkljuje sad.

Moje seme redovnega polica je klilo v številnih srečanjih z osebami, skupinami, med skavti, v domači družini, posebej pa, ko je Bog postal Nekdo, s katerim se lahko srečam na štiri oči in izmenjam najbolj osebne stvari. Spominjam se, da sem kot otrok obiskovala veroučne ure v tesni sobici nad zakristijo. Po ozkih stopnicah smo prišli v ta skrivnostni prostor, ki je hranil svečnike, ministrantske obleke, pobožne slike, tudi kakšnega pajka ni manjkalo ... Na strani pa je bila majhna lina, skozi katero se je videlo v cerkev. Vedno me je mikalo, da bi skrivno opazovala, kaj se dogaja z Jezusom v cerkvi, ali se ga res vidi, ali res sliši naše klepetanje in celo nered, ki smo ga pogosto povzročali. Besede, da *»Jezus vse vidi«*, sem vzela zelo zares in se tako navajala, da je on vedno ob meni, da je dober, da sem z Njim in v Njem vedno lahko varna in srečna.

Ko sem se toliko let kasneje odzvala naključnemu povabilu na skavtsko srečanje, sem ob tem spoznala skupnost sester. Navdušilo me je, kako so se z nami družile ob odmorih in tako lepo prepevale psalme v kapeli. Ko sem med srečanjem v nekem trenutku na tiho vstopila v kapelo in pokleknila v zadnjo klop ter poslušala, kako sestre zbrano molijo me je prešinilo, da je to nekaj najlepšega in največjega. Takrat je tisti moj Bog iz otroštva, ki vse vidi, postal tako otipljiv in resnično navzoč prav v tisti skupnosti. Preprosto sem našla, kar sem iskala. Pravzaprav je Bog mene našel in ob tem srečanju so bile vse ovire in odpovedi neprimerno majhne. Našla sem zaklad in to mi zadostuje. Ali kakor bi dejala Terezija Velika: *»Solo Dios basta«*, samo Bog, on mi zadošča.

s. Metka K.